
CHOROHEWNY (1) *ai*

chorohewny (1), [**chorągiewny**].

[*sg m N chorągiewny.*] ◊ *pl G chorohewnych.*

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI – XVII(XVIII) w.

Przymiotnik od „chorągiew” ‘oddział wojska’: [Piękna ty (iešteś) przyaściołko moiá/ iáko Thircá/ cudna iáko Ierufzalim/ ogromna iáko oboz chorągiewny [castra cum vexillis]. BudBib Cant 6/3 (Linde).]

Wyrażenie: »chorohewny pan« = dostojnik ziemski (z czes. horúhevny pán): IEden mowił iż máło/ żydow á káplánow/ A ktemu tež fláchćicow/ chorohewnych pánow. RejFig Ddv.

Cf **CHORAĞWIANY**

DM